

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 396/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s r. o., Drobného 22, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Čapkova 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 360/2012 z 23. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2014 doručená sťažnosť spoločnosti A.J.P. PETRUS spol. s r. o. (ďalej len

„sťažovateľka“, resp. „navrhovateľ“) doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 30. mája 2014, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 360/2012 z 23. januára 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení navrhovateľa v súdnom spore o odporovateľnosť právneho úkonu vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 C 224/2009 proti odporcom 1. O. K. a 2. K. K. Okresný súd rozsudkom z 24. apríla 2012 sťažovateľkin návrh zamietol. O odvolaní sťažovateľky proti prvostupňovému rozsudku rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 9 Co 360/12 z 23. januára 2014, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu.

3. Sťažovateľka v podstatnom namieta nedostatočne zistený skutkový stav a v dôsledku toho aj jeho nesprávne právne posúdenie. Z uvedeného dôvodu *„má... za to, že takého rozhodnutie je nutné považovať za arbitrárne a ústavne neudržateľné“*.

4. V návrhu na rozhodnutie vo veci samej sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby *„vydal nález o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 1. 2014, č. k. 9 Co 360/2012 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie“*.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 360/2012 z 23. januára 2014.

9. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

10. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

11. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných základných práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd týmto rozhodnutím porušil označené práva predovšetkým namietaným postupom uvedeným v bode 3. Bolo preto úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu týkajúceho sa uvedených námietok a sťažovateľkou označeným základným právom podľa ústavy a listiny, resp. právom podľa dohovoru existuje taká

príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

13. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní rozsudkom sp. zn. 9 Co 360/2012 z 23. januára 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, listiny resp. dohovorom.

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľky, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd po oboznámení výsledkov prvostupňového konania a odvolacej argumentácie sťažovateľky uviedol:

„Krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa preskúmal, prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. na odvolacom pojednávaní podľa § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p., zopakoval dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O. s. p. oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to so spisom Správy Katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu sp. zn. 6129/05, výpisom z Obchodného registra Stavebného bytového družstva Trenčianska a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Predmetom konania v danej veci je odporovateľnosť právneho úkonu a to kúpnej zmluvy uzavretej medzi Stavebným bytovým družstvom Trenčianska, Bratislava... a odporcami, registrovanej na Katastrálnom úrade v Bratislave, Správe katastra hl. mesta SR Bratislavy... a predmetom ktorej boli nehnuteľnosti...

Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

Podľa § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka odporovať možno právnemu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

Podľa § 42a ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka odporovať možno tiež právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom, ktorý je právnickou osobou, a členom jeho štatutárneho orgánu, jeho prokuristom, likvidátorom alebo spoločníkom,

Podľa § 42b ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou. Právo odporovať právnemu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

Odporovateľnosť je v podstate procesný inštitút a znamená, že veriteľ sa môže žalobou na súde domáhať, aby súd vyslovil (určil), že dlžníkove právne úkony uvedené v odseku 2, pokiaľ ukracujú uspokojenie veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky, sú voči veriteľovi právne neúčinné. Samotná právna neúčinnosť odporovateľného právneho úkonu je však už hmotnoprávnou stránkou odporovateľnosti. Neúčinnosť odporovateľného právneho úkonu iba voči ukrátenému veriteľovi je neúčinnosťou relatívnou, na rozdiel od platnosti právneho úkonu, pretože s právnym úkonom sa inak spájajú všetky právne následky, ku ktorým úkon smeroval. Táto neúčinnosť voči veriteľovi pôsobí na základe

právoplatnosti rozsudku súdu, a to ex tunc, vo vzťahu k ostatným osobám zostáva odporovateľný právny úkon účinným.

Aktívne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby je veriteľ, ktorý má v čase rozhodovania súdu voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, keď zákonnému pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Pasívne legitimovaná na základe odporovacej žaloby je osoba, ktorá z takého úkonu mala prospech, a teda aj osoby, v prospech ktorých sa právny úkon urobil, ako to vyplýva z ustanovení § 42a ods. 2, 3, 4, 5 Občianskeho zákonníka. Ako pasívne legitimovaný neprichádza do úvahy dlžník; ten môže prípadne vystupovať ako vedľajší účastník v spore na strane odporcov.

Odvolací súd na odvolacom pojednávaní dňa 23. 1. 2014 poučil právnych zástupcov účastníkov v zmysle § 231 ods. 2 O. s. p., že sa bude zaoberať otázkou či odporcovia sú osobami v zmysle § 42a ods. 4 Občianskeho zákonníka, t. j. pasívnou legitimáciou, keďže uvedená skutočnosť je rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci.

Navrhovateľ v konaní zastával názor, že spoločníkom v zmysle ustanovenia § 42a ods. 4 Občianskeho zákonníka je potrebné chápať v každom prípade aj člena družstva, ako osobu, ktorá má v právnickej osobe majetkovú účasť, keď v tomto smere poukazoval aj na rozhodnutie NS ČR zo dňa 1. 8. 2002 sp. zn. 21 Cdo 2192/2001, ktorý riešil otázku kedy sa právnická osoba v zmysle ustanovenia § 42 ods. 2 Občianskeho zákonníka považuje za osobu blízku dlžníka, ktorý je fyzickou osobou.

Odvolací súd zastáva názor, že predmetné rozhodnutie nie je možné aplikovať na prejednávajúcu vec z dôvodu, že Občiansky zákonník platný v Českej republike v čase vydanie tohto rozhodnutia nemal totožnú právnu úpravu, keď novelou Občianskeho zákonníka (zákonom č. 211/1997 Z. z.) sa rozšíril okruh právnych úkonov, ktoré môžu byť právne neúčinné, a to tak, že súčasne sa rozšíril okruh pasívne legitimovaných osôb, ku ktorým za splnenia zákonných predpokladov patria aj právnické osoby. V zmysle § 42a ods. 4 Občianskeho zákonníka od účinnosti citovaného zákona sú pasívne legitimované osoby taxatívne vymedzené ako a) člen štatutárneho orgánu, b) prokurista, c) likvidátorom, d) spoločník. To znamená, že odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka /navrhovateľ/ ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom, ktorý je právnickou osobou /Stavebné bytové družstvo Trenčianska/, a členom

jeho Štatutárneho orgánu, jeho prokuristom, likvidátorom alebo spoločníkom (komanditná spoločnosť a spoločnosť s ručením obmedzeným) ale nie členom družstva.

Vzhľadom na uvedené neobstojí právny názor, ktorý zastával navrhovateľ že spoločníkom v zmysle ustanovenia § 42a ods. 4 Občianskeho zákonníka je potrebné chápať v aj člena družstva ako osobu, ktorá má v právnickej osobe majetkovú účasť, lebo keby to tak malo byť, bol by člen družstva rovnako v citovanom ustanovení taxatívne uvedený, a výška majetkovej účasti sa následne.

Odporcovia 1./2. ako vyplýva z výpisu z Obchodného registra Stavebného bytového družstva Trenčianska, Bratislava... nikdy neboli členom štatutárneho orgánu - predstavenstva družstva, ani jeho prokuristom, likvidátorom a teda nie sú osobami v konaní pasívne legitimovanými.

Aj napriek nedostatku pasívnej legitimácie, ktorá skutočnosť, je samá o sebe dôvodom pre zamietnutie návrhu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade nebol splnené ani ďalšia podmienka na úspešné odporovanie právneho úkony v zmysle dikcie ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka a to že uzavretím zmluvy o prevode vlastníctva k rozostavanému bytu a rozostavanému garážovému státiu došlo k ukráteniu navrhovateľových pohľadávok, čo je ďalším dôvodom na zamietnutie návrhu. Uvedené právne úkony boli odplatné a ich uzavretím nedošlo k zmenšeniu majetku dlžníka navrhovateľa. Za ukracujúci právny úkon je potrebné považovať právny úkon vedúci k zmenšeniu majetku dlžníka, ak jeho následkom je, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka. V predmetnej právnej veci sa však o takýto právny úkon nejedná. Podľa čl. I bodu 1 zmluvy o obstaraní bytu zo dňa 7. 10. 2003 a čl. I bod 1 zmluvy o obstaraní garážového státia zo dňa 10. 5. 2005 v znení Dodatku č. 1 k zmluve o obstaraní bytu, terasy a garáže zo dňa 20. 5. 2005, ktoré predchádzali odporovanému právnomu úkonu, sa družstvo zaviazalo obstarat' pre člena (odporcov) výstavbu bytu... spolu s nadobudnutím vlastníckeho práva k bytu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a pozemku a garážové státie č. 2, 3, 4. Už tieto zmluvy boli teda uzatvárané s cieľom prevodu vlastníckeho práva k predmetnému bytu a garážového státia na odporcov, ktorý bol zrealizovaný odporovanou zmluvou o prevode vlastníckeho práva k rozostavanému bytu... a k rozostavanému nebytovému priestoru zo dňa 1. 7.2005. Podľa čl. VI bodu 1 zmluvy o

prevode vlastníckeho práva bola na základe zmluvy o obstaraní bytu dohodnutá cena predmetu prevodu vo výške 6.429.015,- Sk a cena nebytového priestoru 847.492,- Sk, ktorá podľa čl. VI bodu 2 bola uhradená ešte pred podpisom zmluvy o prevode vlastníckeho práva. Odvolací súd má z obsahu spisového materiálu za preukázané, že odporcovia za prevod skutočne uhradila cenu spolu vo výške 7.434.313,- Sk a ich plnenie teda zodpovedalo cene bytu dohodnutej v odporovanom právnom úkone ako aj trhovej cene porovnateľných nehnuteľností. Na uvedené podľa odvolacieho súdu nemá vplyv skutočnosť, že cena bytu bola uhradená pred podpisom zmluvy o prevode vlastníckeho práva. Odvolacia námietka navrhovateľa, že odporcovia vlastne uhradili len ďalší členský vklad a nie cenu bytu podľa názoru odvolacieho súdu nemôže obstať. Z čl. I bod 6 zmluvy o obstaraní bytu, resp. zmluvy o obstaraní garážového státia vyplýva, že odporcovia sa zaviazali byť /garážové státie/ prevziať a uhradiť družstvu cenu bytu /garážového státia/ (ďalší členský vklad). Zmluvné strany teda ďalší členský vklad nepochybne považovali za cenu bytu. Túto skutočnosť potvrdzuje aj znenie článku 9 stanov družstva, kde je uvedené, že ďalší členský vklad po prevode vlastníckeho práva k bytu/nebytovému priestoru prestane tvoriť majetkovú účasť člena družstva a započíta sa na cenu obstarania bytu uvedenú v zmluve o obstaraní bytu. V zmysle uvedeného má odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa za to, že postupom v súlade s § 35 ods. 2 Obč. zák. je potrebné právny úkon vykladať podľa vôle konajúcich zmluvných strán, ktorá v predmetnej právnej veci jednoznačne smerovala k postupnému uhrádzaniu ceny bytu odporcami. Je teda nepochybné, že odporcovia za prevod vlastníckeho práva k rozostavanému bytu /garážovému státiu/ poskytli družstvu primerané protiplnenie, a preto samotným prevodom vlastníckeho práva nemohlo dôjsť k zmenšeniu majetku družstva, a tým k zmareniu možnosti veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávok.

Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími odvolacími námietkami navrhovateľa, keďže neboli spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozsudku.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom

konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov v zmysle § 219. ods. 1 O. s. p. potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh navrhovateľa na určenie neúčinnosti právneho úkonu ako vo výroku vecne správny. “

15. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia krajského súdu (bod 1) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne

dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 360/2012 z 23. januára 2014 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Vzhľadom na to, že sťažovateľkina sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014